

РЕШЕНИЕ

№ 1464

гр. София, 28.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 10-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на шести декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ИВИАНА Д. ЙОРДАНОВА
НАУМОВА

при участието на секретаря АННА Б. КОВАНОВА
като разгледа докладваното от ИВИАНА Д. ЙОРДАНОВА НАУМОВА
Административно наказателно дело № 20221110204929 по описа за 2022
година

Производството е по реда на чл.123, ал.5 от ЗМИП, вр. глава III, раздел V от ЗАНН.

Образувано е по жалба на „КЛИЪР ЛЕНДИНГ“ АД срещу Наказателно постановление (НП) № 38-28 от 28.02.2022г., издадено от ПКТ. – Председател на Държавна агенция „Национална сигурност“ (ДАНС), с което на жалбоподателя на основание чл.53 от ЗАНН и чл.116, ал.1, т.3 от Закона за мерките срещу изпирането на пари (ЗМИП), за нарушение на чл.53, ал.7, изр.1, вр. ал.1, вр. чл.15, ал.1 от ЗМИП, му е наложена „имуществена санкция“ в размер на 5000 (пет хиляди) лева.

Срещу това Наказателно постановление е подадена жалба от „КЛИЪР ЛЕНДИНГ“ АД, подписана от ЛП.. В нея се твърди, че НП е неправилно и незаконосъобразно. Посочва се, че в хода на установяване на делови отношения с лицето М. М. О. самоличността му е била установена чрез използването на удостоверение за пребиваване в Република България, който документ представлявал официален документ, тъй като е издаден на основание чл.20а от ЗВПНРБГЕСЧТС, вр. чл.59, ал.4, вр. чл.61, ал.2, вр. чл.9 от ЗБЛД. Обстоятелството, че удостоверението за пребиваване на гражданин на ЕС удостоверява правото на пребиваване на територията на Република България не означавало, че това е единственото обстоятелство, за което документът се ползва. Претендира се той да е официален свидетелстващ документ, който има материална доказателствена сила относно съдържащите се в него данни, вкл.и за самоличността на лицето. Цитира се Определение № 225 по ч.гр.д. № 3334/2015г. на II ГО на ВКС, както и нормата на чл.61а, ал.2 от Закона за българските лични документи (ЗБЛД). Обръща се внимание, че предоставянето на официален документ за самоличност по §1, т.12, б. „В“ от ДР на ЗМИП е сред изискваните документи при подаване на заявление за издаване

на разрешение за пребиваване по ЗВПНРБГЕСЧТС и ЗБЛД. Жалбоподателят твърди, че валидността на удостоверението за пребиваване на гражданин на ЕС в Република България била проверена, т.е. била положена дължимата грижа за изпълнение на задълженията по ЗМИП. В жалбата се застъпва становището, че има колизия на правни норми от различен ранг и поради това §1, т.12 от ДР на ЗМИП бил неприложим, тъй като чл.179 от ГПК давал обща гаранция спрямо всички правни субекти за действието и стабилността на документите, издадени от компетентните органи въз основа на приложимото право спрямо всички на територията на Република България. Посочва се, че целта на изискването за идентификация по ЗМИП е да бъде по достоверен начин установена самоличността на лицето чрез „официален документ за самоличност“, който се издава в рамките на законодателството на ЕС по абсолютна идентична процедура от всяко национално правителство /вкл. и Република България/ и която била същата и за издаване на удостоверение за пребиваване на гражданин на ЕС. Посочва се, че именно удостоверението за пребиваване в Република България на гражданин на ЕС е използвано от ДАНС при удостоверяване на самоличността на законния представител на Дружеството – жалбоподател в хода на административно – наказателното производство, както и при съставянето и връчването на НП. В край на жалбата се твърди, че НП е издадено при съществено нарушение на процесуалния закон, тъй като в административно-наказателното производство не бил осигурен преводач и било допуснато нарушение на чл.21, ал.2 от НПК и чл.55, ал.4, изр.1, вр. чл.84 от ЗАНН. По съществото на спора се твърди, че липсва обществена опасност на нарушението. Такава би имало, ако не били изпълнени изискванията на закона за идентификация, но случаят не бил такъв. С тези аргументи жалбоподателят иска от СРС да отмени изцяло обжалваното Наказателно постановление като неправилно, незаконосъобразно и постановено при нарушение на процесуалните правила. Алтернативно се иска СРС да намали имуществената санкция под минимума.

По делото са депозиран писмени бележки с вх. № 121714/14.06.2022г. от юрк. В. – пълномощник на „КЛИЪР ЛЕНДИНГ“ АД. В тях се посочва, че жалбоподателят е изпълнил задължението си да идентифицира клиента си по смисъла на ЗМИП. Преповтарят се доводите, изложени в жалбата по съществото на спора. Твърди се, че дори и да е извършено нарушението, обществената опасност на деянието отсъства напълно, тъй като сигурността на финансовата система не може да бъде нарушена с използването на официални документи. Относно липсата на преводач в административно-наказателното производство се заявява, че разговорът се е водил на английски език между актосъставителя и ЛП., като изписването на имената на кирилица е технически акт и това не свидетелства за степен на владееене на езика. На последно място в писмените бележки се възразява срещу присъждане на разноски в полза на ДАНС, тъй като такива не били реално сторени. Представителството на ДАНС се осъществява от лице, което осъществява служебните си задължения и получава трудово възнаграждение от бюджета на ДАНС, т.е. не били сторени действителни разноски.

Пред СРС жалбоподателят „КЛИЪР ЛЕНДИНГ“ АД се представлява от юрк. В. единствено в съдебните заседания на 28.09.2022г. и на 06.12.2022г. По време на съдебните

прения пред СРС защитникът на Дружеството – жалбоподател пледира за отмяна на Наказателното постановление по съображения, изложени в жалбата. Твърди, че е доказано, че проверката е била проведена, а документи са съставени на български език. В тях били отразени всички участващи лица според ЗАНН и приложимото законодателство. Очевидно било, че проверката е извършена на български език, без да е ангажиран преводач. По съществото на спора се заявява, че е използван документ, който въпреки фикцията в ЗМИП, притежава всички формални белези на официален документ, издаден е въз основа на същата процедура, по която се издават и документите за самоличност в Република България и носи същата доказателствена информация като документите за самоличност в Република България. Според юрк. В., независимо от фикцията, този документ свидетелства за самоличността на лицето, което го предоставя. Поради това адвокатът моли съда да отмени процесното Наказателно постановление като незаконосъобразно.

Въззиваемата страна – Председателят на ДАНС - не се явява лично пред съда, но се представлява от юрк. П., която в съдебно заседание на 03.06.2022г. заявява, че оспорва жалбата. По време на съдебните прения пред районния съд юрк. П. пледира за потвърждаване на Наказателното постановление – с оглед събраните по делото гласни и писмени доказателства. Според процесуалния представител на въззиваемата страна направилно юрк. В. е тълкувал закона, тъй като законодателят изрично е предвидил необходимите документи без да се правят размисли за оборими или необорими фикции. Заявява се, че доколкото Дружеството е регистрирано на територията на Република България по българското законодателство, административно-наказателното производство следва да се води на езика на страната, в която е извършено нарушението.

Процесуалният представител на въззиваемата страна депозира и писмени бележки пред съда, в които подробно са развити съображенията му. В тях се заявява, че жалбата на „КЛИЪР ЛЕНДИНГ“ АД е неоснователна и недоказана. Дружеството било учредено като финансова институция по смисъла на Закона за кредитните институции, която се занимавала с отпускане на заеми със средства, които не са набрани чрез публично привличане на влогове или други възстановими средства. В писмените бележки се цитира Заповед № ФР-9-82 от 06.07.2021г. на Директора на Специализирана административна дирекция „Финансово разузнаване“ в ДАНС. Твърди се, че в хода на проверката е събрана информация относно дейността на Дружеството и изпълнението на задълженията му, произтичащи от ЗМИП и Правилника за прилагането му, за което е съставен съответният Констативен протокол. Според юрк. П. в обжалваното Наказателно постановление и в Акта не са налице съществени нарушения на процедурата по издаването им, установена в ЗАНН. Претендира се за пълно и точно словесно описание на нарушението, наличие на реквизитите по ЗАНН, компетентност на актосъставителя и на наказващия орган, спазване на срокове по чл.34, ал.2 и ал.3 от ЗАНН, поради което е направен извод, че не са налице съществени нарушения по чл.42 и чл.57 от ЗАНН. Претендира се да са събрани доказателства, установяващи вмененото на жалбоподателя нарушение по чл.53, ал.1, вр. чл.15, ал.1 от ЗМИП. Изтъква се, че Актът е съставен в присъствие на Изпълнителния директор на Дружеството - нарушител, който е

подписал АУАН без възражения. В последствие жалбоподателят е депозирал в срока по чл.44, ал.1 от ЗАНН писмени възражения, които са разгледани по същество от наказващия орган и са приети за неоснователни. По съществото на спора се твърди, че разпоредбите на ЗМИП уреждат два етапа на комплексната оценка на клиентите – 1) идентифициране на клиентите и 2) проверка на тяхната идентификация. Съгласно чл.53, ал.1 от ЗМИП идентифицирането на физическите лица се извършва чрез представяне на документ за самоличност и снемане на копие от него. Процесуалният представител на въззиваемата страна се позовава на чл.53, ал.7 от ЗМИП, че когато идентифицирането се извършва без присъствието на подлежащото на идентификация физическо лице, идентифицирането може да се извърши и чрез представяне на копие на официален документ за самоличност. Съгласно чл.15, ал.1 от ЗМИП мерките за комплексна проверка на клиентите се прилагат преди установяването на делови взаимоотношения. В случая договорът за кредит е от 28.05.2021г. и е сключен в отсъствие на лицето, подлежащо на идентификация - чрез официалния сайт на Дружеството. Поради това идентификацията на клиента следвало да се извърши чрез представяне на копие от официален документ за самоличност. В писмените бележки се твърди, че са неоснователни аргументите за нарушения на чл.55, ал.4, изр.1, вр. чл.84 от ЗАНН за това, че не бил подсигурен преводач при съставянето на АУАН в присъствието на Изпълнителния директор на „КЛИЪР ЛЕНДИНГ“ АД. Изтъква се, че административно-наказателното производство се води срещу юридическо лице, регистрирано на територията на Република България, а не срещу физическо лице, което да предполага по-различен подход при осигуряване на преводач. В тази връзка се цитира Директива 2012/13/ЕС на Европейския парламент и на Съвета, съгласно която назначаването на преводач преди съдебната фаза на административно-наказателно производство не се явява задължително. Освен това се твърди, че правото на защита по никакъв начин не е накърнено, тъй като Дружеството – нарушител е упражнило правото си на възражение срещу АУАН в срока на чл.44, ал.1 от ЗАНН. Според юрк. П. чл.55, ал.3 от НПК (с която в българското законодателство е възприело Директива 2010/64/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 20.10.2010г.) е неприложима относно право на устен и писмен превод в административно-наказателното производство, тъй като Директивата не се прилага в случаите, когато законодателството на държавата-членка предвижда налагането на санкция за леки нарушения от страна на орган, различен от съд, с компетентност по наказателно-правни въпроси и когато налагането на такава санкция може да бъде обжалвано пред съд. На довода, че поради липсата на преводач жалбоподателят не е разбрал съдържанието на предявения му акт, юрк. П. отговаря с това, че този аргумент е въведен за първи път едва с въззивната жалба, а същевременно жалбоподателят в срок е депозирал жалба срещу издаденото Наказателно постановление. След като се е възползвал в сроковете от правото си да депозира жалба и му е осигурено производство пред съд, юрк. П. счита, че жалбоподателят е разбрал съдържанието на съставените АУАН и НП, поради което правото му на защита не е било накърнено. Относно възраженията на жалбоподателя за извършването на съответни действия по идентифициране на клиента, процесуалният представител на въззиваемата страна ги определя като неоснователни поради императивния

характер на цитираната по-горе норма. Набляга се на това, че идентификация на клиента с удостоверение за пребиваване не е предвидена в закона. Обръща се внимание и на това, че отговорността на юридическото лице е обективна и безвиновна. Посочва се като безспорно това, че Дружеството-жалбоподател е предприело действия по идентифициране самоличността на кредитополучателя като е изискала копие на удостоверение за пребиваване № 800076465, издадено на 10.06.2019г. от Дирекция „Миграция“. Според екранните разпечатки това е и показаният документ от кредитополучателя. Процесуалният представител на въззиваемата страна се позовава на §1, т.12, изр.2 от ДР на ЗМИП и посочва, че официални документи по смисъл на ЗМИП са единствено посочените в чл.13 и чл.14, ал.1 от ЗБЛД - паспортите по ЗЧБ, документите, издадени на основание чл.21, ал.1 от ЗВПНРБГЕСЧТС и документите за самоличност, издадени от чужд компетентен държавен орган. Според юрк. П. удостоверението за пребиваване в Република България, издадено на М. О. на основание чл.20а от ЗВПНРБГЕСЧТС не може да бъде приравнено на официален документ за самоличност по смисъла на ЗМИП, който да позволи идентификация на лицето за нуждите на мерките срещу изпирането на пари. В писмените бележки се цитират чл.52 от ЗМИП, чл.53, ал.1, ал.2, ал.5 и ал.6 от ЗМИП и §1, т.12 от ДР на ЗМИП. Изтъква се, че в закона изрично е посочено, че не са „официални документи за самоличност“ документите за пребиваване и чуждестранното свидетелство за управление на моторно превозно средство. Според юрк. П. няма колизия между чл.179 от ГПК и §1, т.12 от ДР на ЗМИП, тъй като двете разпоредби са несъпоставими - първата се отнася общо до доказателствената сила на официалните документи, а втората за официалния документ за самоличност, необходим за идентифициране на лица с оглед мерките срещу изпирането на парите. В случая следва да намери приложение специалната дефинитивна разпоредба на §1, т.12 от ДР на ЗМИП и доколкото при идентифицирането на кредитополучателя М. М. О. не е ползван официален документ за самоличност по смисъла на ЗМИП, се прави извод, че Дружеството-жалбоподател е реализирало на 28.05.2021г. нарушение на чл.53, ал.7, изр.1, вр. чл.53, ал.1, вр. чл.15, ал.1 от ЗМИП. Определя се като безспорно това, че „КЛИЪР ЛЕНДИНГ“ АД е задължено лице по смисъла на чл.4, т.3 от ЗМИП, поради което има задължение да прилага мерките по чл.3, т. 1-6 от ЗМИП за превенция на използването на финансовата система за целите на изпирането на пари. Посочва се, че една от мерките е тази по чл.3, т.1 от ЗМИП - за извършване на комплексна проверка на клиента, която съгласно чл.10, т.1 от ЗМИП включва идентифициране на клиенти и проверка на тяхната идентификация въз основа на документи, данни или информация, получени от надеждни и независими източници. Посочва се, че Дружеството - жалбоподател като лице по чл.4 от ЗМИП е задължен да прилага мерките за комплексна проверка на клиента при установяване на „делови взаимоотношения“ по смисъла на §1, т.3 от ДР на ЗМИП. Сключването на договор за кредит представлява именно „делово взаимоотношение“ според юрк. П.. Тя се позовава и на нормите на чл.15, ал.1, пр.1 от ЗМИП, вр. чл.10, т.1 и т.2 от ЗМИП. В края на писмените бележки се посочва, че случаят не е маловажен, тъй като санкционираното нарушение разкрива типичната за нарушения от този вид степен на обществена опасност. Комплексната проверка на клиентите е част от мерките за превенция на използването на финансовата

система за целите на изпирането на пари. Съгласно чл.1, т.1 от Директива 2015/849 на Европейския парламент и на Съвета целта ѝ е предотвратяване използването на финансовата система на Съюза за целите на изпирането на пари и финансирането на тероризма. Поради това в случая става въпрос за особена значимост на защитените от ЗМИП обществени отношения. Обръща се внимание и на това, че чл.11, ал.1, т.1 от ЗМИП и чл.11, б. „а“ от Директива 2015/849 на Европейския парламент и на Съвета не предвиждат стойностен праг за прилагане на мерките за извършване на комплексна проверка на клиентите, когато се касае за установяване на делови взаимоотношения. Според юрк. П. в случая не става въпрос за инцидентен пропуск в дейността на финансовата институция, тъй като от писмените доказателства се установявало, че в рамките на проверявания период до 12.05.2019г. Дружеството не е изисквало и снемало копия от официални документи за самоличност и на други клиенти и е извършвало своята дейност в нарушение на разпоредбите на ЗМИП. Поради това се твърди, че законосъобразно и обосновано е ангажирана административно-наказателната отговорност на жалбоподателя, като наложената на нарушителя санкция е в минималния, предвиден в закона размер и по аргумент от чл.27, ал.5 от ЗАНН не може да бъде определена в размер, по-нисък от законовия минимум. Поради всичко това се иска от съда да потвърди оспореното Наказателно постановление.

Към писмените бележки на юрк. П. е приложен и документ, озаглавен „Списък на разноски“, с който се иска на основание чл.78, ал.8 от ГПК да се присъди в полза на ДАНС юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лева.

Съдът, като съобрази събраните по делото доказателства, релевираните от страните доводи и след цялостна преценка на законосъобразното и правилно развитие на административно-наказателното производство, приема за установено следното от фактическа страна :

Със Заповед рег. № 3-1085 от 18.04.2018г. Председателят на ДАНС е възложил на Директора на Специализирана административна дирекция „Финансово разузнаване“ на ДАНС да осъществява правата по чл.108, ал.5 от ЗМИП като издава Заповеди за проверки на място от контролните органи на Специализирана административна дирекция „Финансово разузнаване“ на ДАНС на задължени субекти по чл.4-чл.6 от ЗМИП.

Със Заповед рег. № 3-1355 от 11.06.2021г. Председателят на ДАНС е определил девет служителя на ДАНС като контролни органи на Дирекция „Финансово разузнаване“ на ДАНС, сред които са Г. и С. С. С..

Със Заповед № ФР-9-82 от 06.07.2021г. на Директора на Специализирана административна дирекция „Финансово разузнаване“ на ДАНС е разпоредено на длъжностни лица от ДАНС, Дирекция „Финансово разузнаване“, определени като контролни органи, а именно С. С. С. и Г. да извършат проверка по чл.108, ал.3 от ЗМИП на „КЛИЪР ЛЕНДИНГ“ АД – задължено лице по чл.4, т.3 от ЗМИП с цел установяване изпълнението на задълженията на Дружеството съгласно изискванията на ЗМИП и

ППЗМИП в периода 01.08.2020г. – 30.06.2021г. Сроктът на проверката е зададен от 12.07.2021г. до 23.07.2021г. включително, а като място на проверката са посочени „адресите на които дружеството осъществява дейността си в гр. София“.

Дружеството – жалбоподател „КЛИЪР ЛЕНДИНГ“ АД с ЕИК : 203914736 е вписано в Търговския регистър с предмет на дейност : отпускане на заеми със средства, които не са набрани чрез публично привличане на влогове или други възстановими средства. В Съвета на директорите на това Дружество участват лицата : ЛП., БПИ, АЛТ., СНП. и НСС.. Представител на Дружеството е ЛП..

На 12.07.2021г. Изпълнителният директор на „КЛИЪР ЛЕНДИНГ“ АД получил копие от Заповед № ФР-9-82 от 06.07.2021г. на Директора на Специализирана административна дирекция „Финансово разузнаване“ на ДАНС.

В периода 12-23 юли 2021г. в „КЛИЪР ЛЕНДИНГ“ АД била извършена проверка от свидетелите М. и С.. Били изискани клиентските досиета на определен брой физически лица. С писмо проверяващите лица от ДАНС изискали от „КЛИЪР ЛЕНДИНГ“ АД да им бъдат предоставени до 16.00 часа на 22.07.2021г. документи, подробно посочени в писмото на лист 67-68 от делото за няколко клиенти на Дружеството, един от които е М. М. О.. По електронна поща на 19-ти и 20-ти юли 2021г. от „КЛИЪР ЛЕНДИНГ“ АД предоставили документи на проверяващите лица от ДАНС. Във връзка с клиент по кредит № 179753 от „КЛИЪР ЛЕНДИНГ“ АД предоставили снимки на десктопа на сайта на Дружеството – жалбоподател касателно клиента М. М. О..

В хода на проверката било установено, че на 28.05.2021г. между „КЛИЪР ЛЕНДИНГ“ АД и М. М. О. с ЛНЧ : ***** онлайн е сключен договор за потребителски кредит за сумата от 10 230 лева при месечна погасителна вноска от 350.13 лева - за 36 бр. погасителни вноски. Проверяващите констатирали, че в документите на „КЛИЪР ЛЕНДИНГ“ АД относно този договор няма копие на официален документ за самоличност във връзка с идентифициране на лицето, а само е събрано чрез скрийншот от разговор във Viber ксерокопие на удостоверение за пребиваване на М. М. О., което клиентът държал пред камерата. От страна на проверяващите били изискани допълнителни писмени обяснения как точно е идентифициран клиентът и от страна на проверяваното Дружество било отговорено, че М. М. О. е идентифициран от „КЛИЪР ЛЕНДИНГ“ АД чрез удостоверение за пребиваване в Република България.

На 30.11.2021г. бил съставен Констативен протокол, в който са обективирани резултатите от възложената на ГМ. и С. С. проверка на „КЛИЪР ЛЕНДИНГ“ АД. Част от констатациите се отнасят до това, че в качеството си на задължено лице по чл.4, т.3 от ЗМИП „КЛИЪР ЛЕНДИНГ“ АД на 28.05.2021г. не е идентифицирало съгласно изискванията на чл.53, ал.7, изр.1, вр. чл.53, ал.1, вр. чл.15, ал.1 от ЗМИП кредитополучателя М. М. О. преди сключването на договор за потребителски кредит през официалния сайт на „КЛИЪР ЛЕНДИНГ“ АД. Във връзка с тази констатация св. ГМ., в присъствието на С. С. и ЛП. /като свидетели при съставянето и връчването на Акта/

съставила срещу „КЛИЪР ЛЕНДИНГ“ АД Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № ФР-10-7667 от 30.11.2021г. за нарушение на чл.53, ал.7, изр.1, вр. чл.53, ал.1, вр. чл.15, ал.1 от ЗМИП. Актът е съставен на български език, в присъствието на Изпълнителния директор на „КЛИЪР ЛЕНДИНГ“ АД - ЛП., като екземпляр от АУАН е връчен на ЛП. срещу подпис на дата 30.11.2021г.

Въз основа на този АУАН и при същите фактически положения като описаните в него, както и след преценка на възраженията срещу АУАН като неоснователни, Председателят на ДАНС е издал срещу „КЛИЪР ЛЕНДИНГ“ АД обжалваното Наказателно постановление № 38-28 от 28.02.2022г., с което на основание чл.53 от ЗАНН и чл.116, ал.1, т.3 от ЗМИП, за нарушение на чл.53, ал.7, изр.1, вр. ал.1, вр. чл.15, ал.1 от ЗМИП, на „КЛИЪР ЛЕНДИНГ“ АД е наложена „имуществена санкция“ в размер на 5000 (пет хиляди) лева.

Наказателното постановление е връчено на Изпълнителния директор на „КЛИЪР ЛЕНДИНГ“ АД - ЛП. срещу подпис на дата 07.03.2022г. и е обжалвано с жалба, подадена в ДАНС под № РД-1038 от 21.03.2022г.

Изложената фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на доказателствата и доказателствените средства за тяхното установяване - писмените доказателства по делото, приобщени на основание чл.283 от НПК, както и въз основа на показанията на свидетелите Г., С. С. С., М. М. О. и БПИ.

Настоящият съдебен състав приема за относими, обективни и информативни следните писмени доказателства : АУАН № ФР-10-7667/30.11.2021г.; Заповеди на Председателя на ДАНС с рег. № 3-1085/18.04.2018г. и с рег. № 3-1355/11.06.2021г.; Заповед на Директора на Специализирана административна дирекция „Финансово разузнаване“ на ДАНС с рег. № ФР-9-82/06.07.2021г.; Констативен протокол с рег. № ФР-10-7663/30.11.2021г.; писмо от ДАНС до Изпълнителния директор на „КЛИЪР ЛЕНДИНГ“ АД за изискване на документи с Приложение № 1 и Приложение № 2; електронна поща от „КЛИЪР ЛЕНДИНГ“ АД от 19.07.2021г. и от 20.07.2021г.; Договор за потребителски кредит между „КЛИЪР ЛЕНДИНГ“ АД и М. М. О. с приложения към него и график за погасяване; извадки от Viber-кореспонденция между представител на „КЛИЪР ЛЕНДИНГ“ АД и М. М. О.; удостоверение за актуално състояние на „КЛИЪР ЛЕНДИНГ“ АД; писмо от ДАНС с вх. № 109764/31.05.2022г. с приложени Указ № 148/26.05.2021г. за назначаване на ПКТ. на длъжност Председател на ДАНС и удостоверения, издадени от Директор на Специализирана административна дирекция „Човешки ресурси“ на ДАНС с рег. № ЧР-1550/27.05.2022г. и с рег. № ЧР-1551/27.05.2022г., както и копия на паспорт № 532268020 и на Разрешение за пребиваване № 701166928, издадени на името на М. М. О.. Същевременно съдът не кредитира и не подложи на анализ писмените документи, приложени на лист 73-88, лист 112 и лист 115-119 от делото, тъй като те не са на български език като официален език на съда, а част от тях са в такъв формат, че се явяват нечетливи. Приложените на лист 132-138 от делото документи от една страна се явяват неотнесими към настоящия правен спор, а от друга страна част от тях са на език, различен от официалния език в Република България. Поради това съдът не кредитира и тези документи. Неотнесими към предмета на доказване

по настоящото дело са и приложената на лист 113-114 от делото mail-кореспонденция между представител на „КЛИЪР ЛЕНДИНГ“ АД и М. М. О. (тъй като характеристикните данни на клиента на „КЛИЪР ЛЕНДИНГ“ АД са без значение за настоящото производство), както и приложените на лист 120-121, лист 122 и лист 123-131 от делото справка за кредитна задължнялост на М. М. О., служебна бележка от „Британско училище в София“ ООД и предварителен договор за продажба на недвижим имот от 12.04.2018г. (тъй като трудовата ангажираност, доходите, имуществото и кредитната задължнялост на клиента в случая са ирелевантни). Този съдебен състав остави извън доказателствената маса и приложените на лист 72 от делото разяснения, както и възраженията срещу АУАН, приложени на лист 139 от делото, тъй като те съдържат становище по спора на една от страните по делото и в този смисъл не представляват писмено доказателство.

При така направеното уточнение, определените по-горе като относими и информативни писмени доказателства, следва да се анализират подробно.

Приложените по делото Заповеди на Председателя на ДАНС с рег. № 3-1085/18.04.2018г. и с рег. № 3-1355/11.06.2021г., Заповед на Директора на Специализирана административна дирекция „Финансово разузнаване“ на ДАНС с рег. № ФР-9-82/06.07.2021г., писмо от ДАНС с вх. № 109764/31.05.2022г. с приложени Указ № 148/26.05.2021г. за назначаване на ПКТ. на длъжност Председател на ДАНС и удостоверения, издадени от Директор на Специализирана административна дирекция „Човешки ресурси“ на ДАНС с рег. № ЧР-1550/27.05.2022г. и с рег. № ЧР-1551/27.05.2022г., като издадени от държавен орган и разполагащи с доказателствена сила за посочените в тях обстоятелства, следва да се кредитират от съда. Въз основа на тези писмени доказателства съдът приема, че св. М. към 30.11.2021г. е заемала длъжността експерт в Сектор „21“, Отдел „2“ – „Контрол върху задължените лица“ към Специализирана административна дирекция „Финансово разузнаване“ при ДАНС, която е била определена като контролен орган в цитираната Дирекция на ДАНС и на която е било възложено извършването на проверка по чл.108, ал.3 от ЗМИП на „КЛИЪР ЛЕНДИНГ“ АД. Като такава св. М. по силата на чл.123, ал.1 от ЗМИП се явява оправомощено лице да съставя Актове за установяване на административни нарушения. Това означава, че съставеният от нея АУАН № ФР-10-7667/30.11.2021г. изхожда от оправомощено за това лице. На база цитираните по-горе Указ № 148/26.05.2021г. за назначаване на ПКТ. на длъжност Председател на ДАНС и удостоверение, издадено от Директора на Специализирана административна дирекция „Човешки ресурси“ на ДАНС с рег. № ЧР-1550/27.05.2022г. СРС – 10 състав приема, че към 28.02.2022г. ПКТ. е заемал длъжността Председател на ДАНС и по силата на чл.123, ал.1 от ЗМИП е имал правото да издава Наказателни постановления, вкл. и процесното НП. От тук следва изводът, че конкретните АУАН и Наказателно постановление са издадени от оправомощени за това лица.

Приложените по делото копия на паспорт № 532268020 и на Разрешение за пребиваване № 701166928, издадени на името на М. М. О., както и удостоверението за актуално състояние на „КЛИЪР ЛЕНДИНГ“ АД също имат доказателствена сила за

посочените в тях обстоятелства. Те са обективни и непредубедени писмени доказателства. Поради това съдът ги кредитира. От първите два документа се установява, че лицето М. М. О. има издадени на негово име и паспорт от Великобритания, и Разрешение за пребиваване в Р. България. От удостоверението за актуално състояние на Дружеството – жалбоподател се установява предмета на дейност на юридическото лице, персоналният състав на Съвета на директорите и лицето, което има представителни функции спрямо юридическото лице – жалбоподател.

По делото са приложени Договор за потребителски кредит между „КЛИЪР ЛЕНДИНГ“ АД и М. М. О. с приложения към него и график за погасяване (на лист 94-111 от делото) и извадки от Viber-кореспонденция между представител на „КЛИЪР ЛЕНДИНГ“ АД и М. М. О. – със скрийншот снимки (на лист 89-93 от делото). Ясно е, че тези документи са част от клиентското досие на М. М. О. в „КЛИЪР ЛЕНДИНГ“ АД. В случая, обаче, те се явяват и относими към предмета на доказване по настоящото дело и доколкото са обективни, непредубедени и достоверни – съдът ги кредитира.

Документите на лист 67-71 от делото са взаимно допълващи се, относими и достоверни. Поради това съдът дава вяра и на тях, като установява разменената по повод на проверката кореспонденция /писма/ между ДАНС и „КЛИЪР ЛЕНДИНГ“ АД, както и датите, на които това е станало.

Констатациите от АУАН № ФР-10-7667/30.11.2021г. и от Констативен протокол с рег. № ФР-10-7663/30.11.2021г. (относно отношенията на Дружеството – жалбоподател с М. М. О.) са еднопосочни, звучат обективно и достоверно, а освен това намират опора в кредитираните по-горе писмени доказателства, както и в показанията на разпитаните от СРС свидетели. Поради това съдът кредитира АУАН и Констативния протокол. По същество Дружеството – жалбоподател не оспорва констатацията, че на 28.05.2021г. чрез официалния сайт на „КЛИЪР ЛЕНДИНГ“ АД е бил сключен договор за потребителски кредит между М. М. О. и „КЛИЪР ЛЕНДИНГ“ АД като идентифицирането на клиента е станало в случая чрез представено Удостоверение за пребиваване, данните от което са вписани и в договора за потребителски кредит. Спори се единствено дали е позволено от закона идентифицирането на клиента да става с този вид документи и дали той е официален документ за самоличност. Това е правен въпрос, а не констатация, поради което в тази част АУАН и Констативният протокол нямат обвързваща сила и за този въпрос съдът ще изложи съображенията си по-долу при решаването на спора по същество.

Показанията на свидетелите ГМ. и С. С. са информативни, достоверни, непредубедени и намират опора в кредитираните по-горе писмени доказателства. Поради това съдът ги кредитира изцяло.

Показанията на свидетеля М. М. О. следва да се анализират изключително прецизно не само защото това лице е в договорни /финансови/ взаимоотношения с Дружеството – жалбоподател, но и защото в определени моменти показанията му звучат объркано. Става въпрос за частта относно представения документ - първо свидетелят твърди пред съда, че е

показал паспорта си по време на видео връзка с „КЛИЪР ЛЕНДИНГ“ АД, после казва, че не е 100 % сигурен и че не си спомня точно дали е показал паспорт, а след предявяване на снимката от Viber на лист 89 от делото, свидетелят заявява, че е сниман той с Разрешението му за пребиваване в Р. България. Доколкото именно последното твърдение на М. М. О. се потвърждава от кредитираните по-горе извадки от Viber-кореспонденция между представител на „КЛИЪР ЛЕНДИНГ“ АД и М. М. О. (на лист 89-93 от делото), както и от показанията на свидетелите М. и С., АУАН и Констативния протокол, СРС приема, че следва да се довери на показанията на О., с които той признава, че е предоставил на Дружеството – жалбоподател Разрешение за пребиваване в Република България. Показанията на този свидетел, че не се е явявал лично пред „КЛИЪР ЛЕНДИНГ“ АД и че е представил само един документ на това Дружество, доколкото намират опора в кредитираните по-горе писмени и гласни доказателства, също следва да се ценят от съда.

Показанията на свидетеля И. относно отношенията на „КЛИЪР ЛЕНДИНГ“ АД с М. М. О. и представения от него документ за идентифициране на клиента са косвени, но доколкото намират опора в кредитираните по-горе писмени и гласни доказателства, съдът им се доверява. Думите на св. И., че Изпълнителен директор на „КЛИЪР ЛЕНДИНГ“ АД е ЛП., че той разбирал български език „на средно ниво“ и че комуникацията в компанията се водела на английски език от една страна звучат достоверно, а от друга страна намират опора в показанията на свидетелите ГМ. и С. С., в удостоверението за актуално състояние на „КЛИЪР ЛЕНДИНГ“ АД и отбелязванията на ЛП. върху Констативния протокол, АУАН и разписката за връчване на Заповед с рег. № ФР-9-82/06.07.2021г. на Директора на Специализирана административна дирекция „Финансово разузнаване“ на ДАНС. Поради това СРС дава вяра на тази част от показанията на св. И.. Показанията на св. И. относно това дали е присъствал заедно с Изпълнителния директор на „КЛИЪР ЛЕНДИНГ“ АД - ЛП. при съставянето и връчването на АУАН и НП на Дружеството – жалбоподател са вътрешно противоречиви и доколкото този свидетел е част от Съвета на директорите на „КЛИЪР ЛЕНДИНГ“ АД, съдът приема в тази част показанията му като предубедени и заинтересовани от изхода на делото, както и вътрешно противоречиви. Поради това относно коментираното тук обстоятелство съдът не кредитира думите на Б. И.. Същевременно, доколкото твърденията на св. И., че комуникацията между ЛП. и проверяващите от ДАНС е била и на английски, и на български език, като двете страни са се разбирали, и тази част от показанията на коментирания тук свидетел намира опора в показанията на свидетелите М. и С., съдът я кредитира и приема, че в хода на съставяне на Акта разговорите между проверяващите лица и представителя на „КЛИЪР ЛЕНДИНГ“ АД са се водили и на български, и на английски език, но по начин, че страните в комуникацията да се разберат.

Поради това СРС счита, че не е основателно възражението, застъпено от Дружеството – жалбоподател за наличие на съществено процесуално нарушение поради неосигурен превод на АУАН на език, който разбира Изпълнителният директор на „КЛИЪР ЛЕНДИНГ“ АД - ЛП.. За да достигне до този извод съдът от една страна съобрази кредитираните по-горе показания на св. И., а от друга страна взе предвид установеното в Директива 2010/64/ЕС на

Европейския парламент и на Съвета от 20.10.2010г. относно правото на устен и писмен превод в наказателното производство. Според член 1, точка 3 от тази Директива когато законодателството на държава-членка предвижда налагането на санкция за леки нарушения от страна на орган, различен от съд с компетентност по наказателноправни въпроси, и когато налагането на такава санкция може да бъде обжалвано пред такъв съд, цитираната Директива се прилага единствено за производството по обжалване пред този съд. В конкретния случай става въпрос за административно – наказателно производство срещу юридическо лице, регистрирано в Република България, което е отделен правен субект от физическото лице ЛП. и доколкото той /като представител на Дружеството/ разбира „на средно ниво“ български език и в случая се е разбирал с актосъставителя, както и защото процедурата по съставяне на АУАН предшества производството по обжалване на НП пред съд, то липсата на преводач в случая не е съществено процесуално нарушение, ограничаващо правото на защита на санкционираното лице. Релевираните в тази връзка доводи от страна на юрк. П. са напълно основателни. Само за пълнота следва да се посочи, че лицето, за което се твърди, че не е разбрал административно – наказателното обвинение, лично е подписал не само възражението срещу АУАН, но и жалбата срещу НП, като и двата документа са написани на български език, което още един път разколебава тезата на жалбоподателя, че е бил наложителен преводач в процедурата по съставяне и връчване на АУАН. В случая обстоятелството, че ЛП. е чужд гражданин не следва да се разглежда изолирано от останалите данни по делото относно неговите знания по български език и разбирането му с актосъставителя /изводими от показанията на свидетеля И./. Представляващият Дружеството – жалбоподател е говорил с проверяващите лица и на английски, и на български език, разбирали са се, а в последствие Изпълнителният директор на „КЛИЪР ЛЕНДИНГ“ АД е изготвил и подписал възражение срещу АУАН и жалба срещу НП на български език. Поради това, а и доколкото административно – наказателната отговорност е реализирана спрямо българско юридическо лице, съдът счита, че в случая липсата на преводач при съставянето на АУАН (както и при издаването и връчването на Наказателното постановление) не съставлява съществено процесуално нарушение и релевираните в жалбата доводи в тази връзка се явяват неоснователни.

Доколкото кредитираните по-горе писмени и гласни доказателства са обективни и достоверни, а същевременно не се намират в съществено противоречие помежду си, съдът счита за ненужно по-подробното им анализиране (по аргумент от чл.84 от ЗАНН, вр. чл.305, ал.3, изр.2 от НПК).

При така установената фактология и направения по-горе доказателствен анализ, СРС формира следните правни изводи :

Атакуваното Наказателно постановление е от категорията на обжалваемите пред съда административни актове. Жалбата е подадена в срок и изхожда от легитимирана страна в процеса. Поради това жалбата се явява процесуално допустима и следва да се разгледа по същество.

Въз основа на направения по-горе анализ на Заповедите на Председателя на ДАНС, на

Директора на Специализирана административна дирекция „Финансово разузнаване“ на ДАНС, Указ № 148/26.05.2021г. за назначаване на ПКТ. на длъжност Председател на ДАНС и удостоверенията с рег. № ЧР-1550/27.05.2022г. и с рег. № ЧР-1551/27.05.2022г., съдът прие, че конкретните АУАН и НП са издадени от оправомощени лица според чл.123, ал.1 от ЗМИП. Нарушението се твърди да е осъществено на 28.05.2021г., а Актът е издаден на 30.11.2021г. Това означава, че са спазени сроковете по чл.34, ал.2 от ЗАНН. От датата на съставяне на Акта /30.11.2021г./ до датата на издаване на Наказателното постановление /28.02.2022г./ са минали по-малко от три месеца, поради което е спазен и 6-месечният срок по чл.34, ал.3 от ЗАНН.

Според настоящия съдебен състав има съответствие между словесното и цифровото описание на нарушението в Акта и в Наказателното постановление. Налице са изискуемите реквизити по чл.42 от ЗАНН и чл.57, ал.1 от ЗАНН. Спазени са и изискванията на чл.40, ал.1 от ЗАНН, чл.43, ал.1 и ал.5 от ЗАНН и чл.58, ал.1 от ЗАНН. В хода на извършената служебна проверка от съда не се установи да са допуснати съществени процесуални нарушения, водещи до отмяна на Наказателното постановление на формално основание. Поради това спорът следва да се разгледа по същество.

Съгласно чл.3, ал.1 от Закона за кредитните институции (ЗКИ) финансова институция е лице, различно от институция и индустриален холдинг, чиято основна дейност е извършване на една или повече от дейностите : по чл.2, ал.2, т.1, т.2, т.6-т.8, т.10-т.13 от ЗКИ; придобиване на дялови участия или отпускане на кредити със средства, които не са набрани чрез публично привличане на влогове или други възстановими средства. От удостоверението за актуално състояние на „КЛИЪР ЛЕНДИНГ“ АД /и след справка в Търговския регистър/ се установява, че предметът на дейност на това юридическо лице е отпускане на заеми със средства, които не са набрани чрез публично привличане на влогове или други възстановими средства. Това означава, че „КЛИЪР ЛЕНДИНГ“ АД е финансова институция по смисъла на чл.3, ал.1, т.3 от ЗКИ и съответно се явява задължено лице по чл.4, т.3 от ЗМИП, за което са задължителни мерките по чл.3, т.1-т.6 от ЗМИП. Част от тези мерки за превенция на използването на финансовата система за целите на изпирането на пари са комплексна проверка на клиентите и събиране на документи при условията и по реда на ЗМИП.

От кредитираните по-горе писмени и гласни доказателства се установи, че на 28.05.2021г. е бил сключен чрез официалния сайт на „КЛИЪР ЛЕНДИНГ“ АД Договор за потребителски кредит между Дружеството – жалбоподател и М. М. О.. В момента на установяване на контакт между представител на „КЛИЪР ЛЕНДИНГ“ АД и М. М. О. следва да се приеме, че са възникнали „делови отношения“ (по смисъла на §1, т.3 от Допълнителните разпоредби /ДР/ на ЗМИП) между Дружеството-жалбоподател и цитирания по-горе клиент.

Гореизложеното означава, че Дружеството – жалбоподател като задължено лице по чл.4, т.3 от ЗМИП е било длъжно при осъществяване на своята дейност да извърши комплексна проверка на клиента си М. М. О. и да събере документи при условията и по реда

на ЗМИП. Според чл.10, т.1 от ЗМИП комплексната проверка на клиентите включва идентифициране на клиента и проверка на неговата идентификация въз основа на документи, данни или информация, получени от надеждни и независими източници. Съгласно чл.11, ал.1, т.1 от ЗМИП лицата по чл.4 от ЗМИП (каквото се явява и Дружеството - жалбоподател) прилагат мерките за комплексна проверка на клиента при установяване на делови взаимоотношения. В настоящия казус това означава, че преди сключването на договора за потребителски кредит между „КЛИЪР ЛЕНДИНГ“ АД и М. М. О. по силата на чл.15, ал.1, вр. чл.10, т.1 от ЗМИП за Дружеството – жалбоподател е възникнало задължение да идентифицира М. М. О. и да провери тази идентификация. Процедурата по идентифициране на клиента и проверка на идентификацията е разписана в Раздел V, Глава II от ЗМИП.

Според чл.53, ал.1 от ЗМИИ идентифицирането на физическите лица се извършва чрез представяне на официален документ за самоличност и снемане на копие от него. Когато идентифицирането се извършва без присъствието на подлежащото на идентификация физическо лице, чл.53, ал.7, изр.1 от ЗМИП посочва, че идентифицирането може да се извърши и чрез представяне на копие на официален документ за самоличност. За нуждите на процедурата по идентифициране на лице /по смисъла на чл.53, ал.7, изр.1, вр. ал.1 от ЗМИП/ „официален документ за самоличност“ следва да се разбира документ по смисъла на чл.13 и чл.14, ал.1 от Закона за българските лични документи; §1, т.3 от ДР на Закона за чужденците в Република България; чл.21, ал.1 от Закона за влизането, пребиваването, и напускането на Република България на гражданите на Европейския съюз и членовете на техните семейства или документ за самоличност, издаден от чужд компетентен държавен орган, с уникален идентификационен номер на документа, дата на издаване и валидност, съдържащ снимка, имена, дата и място на раждане на лицето и гражданство. Изрично в §1, т.12 от ДР на ЗМИП е посочено, че не са „официални документи за самоличност“ документите за пребиваване и чуждестранното свидетелство за управление на моторно превозно средство.

Доколкото в случая е безспорно доказано, че между „КЛИЪР ЛЕНДИНГ“ АД и М. М. О. е сключен чрез официалния сайт на Дружеството Договор за потребителски кредит, като във връзка с възникналите „делови отношения“ между „КЛИЪР ЛЕНДИНГ“ АД и клиента по Viber М. М. О. е предоставил (държал пред монитора) удостоверение за пребиваване в Република България, то СРС приема, че идентифицирането на конкретния клиент от страна на „КЛИЪР ЛЕНДИНГ“ АД не е станало по правилата на чл.53, ал.7, изр.1, вр. ал.1 от ЗМИП, вр. §1, т.12 от ДР на ЗМИП.

Неоснователни са съжденията на жалбоподателя, че §1, т.12 от ДР на ЗМИП е неприложим поради колизия с чл.179 от ГПК. В случая аргументите на процесуалния представител на въззиваемата страна са основателни. В цитираната норма на ГПК се сочат кои са писмените доказателства в гражданското съдопроизводство, докато в §1, т.12 от ДР на ЗМИП се дава легална дефиниция какво следва да се разбира под „официален документ за самоличност“ в процедурите, разписани в ЗМИП. Едната норма няма нищо общо в

другата. В случая чл.179 от ГПК е неприложим.

Доколкото §1, т.12, б. „а“ от ДР на ЗМИП препраща към чл.13 и чл.14, ал.1 от ЗБЛД, то неоснователно се явява и позоваването в жалбата на чл.61а, ал.2 от ЗБЛД.

При идентифицирането на клиента М. М. О. не е представено копие на официален документ за самоличност по смисъла на §1, т.12 от ДР на ЗМИП. Поради това съдебният състав приема за безспорно доказано, че „КЛИЪР ЛЕНДИНГ“ АД е реализирало от обективна страна на 28.05.2021г. нарушение на чл.53, ал.7, изр.1, вр. чл.53, ал.1, вр. чл.15, ал.1 от ЗМИП.

От субективна страна следва да се посочи, че отговорността на юридическите лица е обективна и безвиновна. Това означава, че е доказано извършването от страна на „КЛИЪР ЛЕНДИНГ“ АД на вмененото му нарушение и от субективна страна.

Настоящият съдебен състав не споделя тезата на жалбоподателя, че деянието е маловажно, тъй като в случая предмет на закрила са мерките за превенция на използването на финансовата система за целите на изпирането на пари. По делото се доказва, че М. М. О. е имал паспорт, т.е. документ по смисъла на §1, т.12, б. „б“ от ДР на ЗМИП, вр. §1, т.3 от Допълнителните разпоредби на Закона за чужденците в Република България, но „КЛИЪР ЛЕНДИНГ“ АД не са проявили активност да го поискат от клиента, което показва формално, непълно и незадълбочено изпълнение на задълженията им по ЗМИП. Релевираните в тази връзка доводи в Наказателното постановление за неприлагане на чл.28 от ЗАНН също са основателни и не се налага тяхното преповтаряне и тук. Нарушението е формално – с идентифицирането на клиента с документ, който не е сред изрично указаните в §1, т.12 от ДР на ЗМИП – нарушението е довършено. Съставът на нарушението не изисква да са настъпили вреди. Поради това и липсата на такива не следва да се приема като обстоятелство, освобождаващо нарушителя от административна отговорност. Само защото нарушението е формално това не означава, че не е обществено опасно или че е с по-ниска степен на обществена опасност.

Мотивиран от горното съдът прие, че следва да се ангажира административната отговорност на „КЛИЪР ЛЕНДИНГ“ АД за нарушението по чл.53, ал.7, изр.1, вр. чл.53, ал.1, вр. чл.15, ал.1 от ЗМИП.

На основание чл.116, ал.1, т.3 от ЗМИП - за нарушение на чл.53, ал.7, изр.1, вр. чл.53, ал.1, вр. чл.15, ал.1 от ЗМИП „КЛИЪР ЛЕНДИНГ“ АД като задължено лице по чл.4, т.3 от ЗМИП следва да се санкционира с „имуществена санкция“ в размер от 5 000 до 50 000 лева.

Отегчаващи отговорността обстоятелства няма. Сметчаващи са това, че М. М. О. е представил някакъв документ, макар не и сред изброените в §1, т.12 от ДР на ЗМИП, както и това, че имал документ по смисъла на §1, т.12, б. „б“ от ДР на ЗМИП, вр. §1, т.3 от ДР на Закона за чужденците в Република България. С оглед съотношението на сметчаващите към отегчаващите отговорността обстоятелства и тяхната относителна тежест на „КЛИЪР ЛЕНДИНГ“ АД следа да бъде определена „имуществена санкция“ в минималния размер, предвиден в закона, т.е. толкова, колкото е наложеният размер на имуществената санкция с

обжалваното Наказателно постановление - 5000 лева.

Водим от всичко изложено до тук настоящият съдебен състав прие, че следва изцяло да се потвърди обжалваното Наказателно постановление.

По време на съдебните прения пред СРС процесуалният представител на въззиваемата страна устно не е поискал присъждане на юрисконсултско възнаграждение, но е депозирал в последното съдебно заседание пред СРС документ, озаглавен „Списък с разноски“, в който се съдържа искане за присъждане на разноски в полза на ДАНС и дори е посочена конкретна сума – 150 лева. Принципно, с оглед изхода на делото, възнаграждение в полза на органа, издал процесното НП се дължи при изрично искане, като съдът не е обвързан от размера на възнаграждението, посочен от юрк. П.. Съгласно чл.63д, ал.1 от ЗАНН в настоящото производство страните имат право да им се присъждат разноски по реда на АПК. Когато страната е била защитавана от юрисконсулт, както в случая, на основание чл.63д, ал.4 от ЗАНН в полза на ДАНС следва да се присъди възнаграждение в размер, определен от съда. Според чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ заплащането на правната помощ следва да е съобразено с вида и количеството на извършената дейност и да се определи според Наредбата за заплащането на правната помощ. В чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ пише, че възнаграждението за защита в производства по ЗАНН /каквото е настоящото/ може да бъде от 80 до 150 лева. В случая по настоящото дело е имало три открити съдебни заседания пред СРС – 10 състав с участието на юрк. П.. В рамките на производството пред СРС – 10 състав тя е проявила процесуални усилия да защити тезата си, вкл. и чрез депозирание на писмени бележки. Поради това и съобразно фактическата и правна сложност на конкретния казус, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на ДАНС юрисконсултско възнаграждение в размер над средния и под минималния, предвиден в Наредбата за заплащането на правната помощ, т.е. сумата от 130 (сто и тридесет) лева, а за разликата до 150 (сто и петдесет) лева – искането на юрк. П. следва да бъде оставено без уважение. Тук е моментът да се посочи, че за приложимостта на чл.63д, ал.1 от ЗАНН, чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ е ирелевантно в какви служебни правоотношения е юрк. П. с ДАНС и релевираните в тази насока възражения на юрк. В. в писмени бележки с вх. № 121714/14.06.2022г. се явяват неоснователни.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 38-28 от 28.02.2022г., издадено от ПКТ. – Председател на Държавна агенция „Национална сигурност“, с което на „КЛИЪР ЛЕНДИНГ“ АД на основание чл.53 от ЗАНН и чл.116, ал.1, т.3 от ЗМИП, за нарушение на чл.53, ал.7, изр.1, вр. ал.1, вр. чл.15, ал.1 от ЗМИП е наложена „имуществена санкция“ в размер на 5000 (пет хиляди) лева.

ОСЪЖДА „КЛИЪР ЛЕНДИНГ“ АД с ЕИК 203914736, със седалище и адрес на

управление : гр. София, п.к. 1164, район „Лозенец“, ул. „Момин кладенец“ № 7, етаж 1, ап.1, представлявано от ЛП., да заплати на Държавна агенция „Национална сигурност“ за направени по делото разноси за юрисконсултско възнаграждение сумата от **130 (сто и тридесет) лева**.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на юрк. П. за присъждане на юрисконсултско възнаграждение за разликата над 130 лева до поискания размер от **150 лева**.

Решението може да се обжалва пред Административен съд – София град по реда на АПК в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____